

I encara algunes coses més

En les pàgines anteriors hi ha una descripció exhaustiva de les més importants instal·lacions militars situades al nostre país.

La llista, però, no s'ha esgotat, en queden algunes de menors.

D. Penyarroja

Es normal referir-se a instal·lacions militars comptant només aquelles en què homes uniformats exerceixen funcions de vigilància, s'entrenen amb enginyers més o menys explosius i preparen, sovint en el nom de la pau, la guerra. És una mitja veritat això. Perquè, evidentment, aquesta classe d'instal·lacions —allò que sempre havíem dit quarters i ara coneixem com a bases— són les més espectaculars, les més directament implicades, les més identificades, amb els afers de la guerra. Però la resta —allò que en diuen el món civil— també escapa difícilment a les seues implicacions.

Transport, indústria, comunicacions, energia... tota una sèrie llarga d'àrees socials es veu —o es veuria en cas de guerra— involucrada en els plans militars dels exèrcits. Fem-ne un breu repàs...

Indústria, energia

Sol identificar-se immediatament una certa classe d'indústries amb les planificacions més o menys bèl·liques. Són, és clar, aquelles que es dediquen a la producció de material de guerra. Al nostre país és a la regió de Barcelona on s'instal·len les més importants.

ENASA és una empresa integrada en la divisió de Defensa i d'Electrònica i Informàtica de l'Institut Nacional de Indústria (INI), dedicada principalment a la fabricació de vehicles blindats BMR-600, motors de carros de combat, autocamions i vehicles tot terreny. ENASA manté factories a la Sagrera i Mataró, i exporta els seus productes principalment a Egipte, Aràbia Saudita, Sudan i Somàlia. L'altra gran factoria militar espanyola instal·lada pels voltants de Barcelona és ARESA (Astilleros Reunidos, SA), que es dedica a la construcció de llanxes per a la marina. CECSA —factories a Barcelona i Esparreguera— produeix material electrònic per a la defensa i hi ha també tota una sèrie de factories de producció d'automòbils i material de possible aplicació militar, que, tot i no formar part del complex militar-industrial, podrien ser militaritzades en cas de conflicte.

De fet, les grans àrees industrials de la Vall del Llobregat i Tarragona —aquesta darrera per la indústria química i del petroli— són en el punt de mira dels estratègs militars. Com també ho són els grans centres productors d'energia elèctrica i les centrals hidràuliques de la conca del Cinca, o les centrals nuclears de Vandellós, Ascó i Cofrents.

Aquestes darreres podrien arribar a produir en la futura dècada més de la meitat de l'energia que es consumirà en el nostre país, fet que els convertiria en un blanc segur en cas de guerra.

Les grans xarxes de comunicació —molt especialment l'autopista i la xarxa ferroviària— també resulten susceptibles de ser usades, en cas de necessitat, per l'exèrcit. A través de la primera, les tropes de la Divisió Maestrazgo podrien desplaçar-se fàcilment cap a la frontera del Pirineu, per intervenir en el conflicte centreuropeu en funcions de rereguarda o avançar cap al sud, en cas de guerra amb el Marroc. Les línies ferroviàries servirien per a la mateixa funció. A Mallorca s'ha especulat amb la possible funció que compliria l'autopista de circumval·lació a l'illa com a nexa d'unió entre les badies de Palma i Alcúdia, on podria instal·lar-se un port amb capacitat per rebre vaixells nuclears.

Distints ports dels Països Catalans acullen periòdicament la visita dels vaixells de la flota USA. Fins i tot a Barcelona, on al port hi ha un monument a un grup de marines morts, al carrer de l'Arc de Santa Madrona hi ha instal·lada una caserna de la policia militar nord-americana.

Mallorca i Benidorm sembla que són, segons una enquesta realitzada entre els mateixos marines, els ports preferits en la Mediterrània per passar-hi uns dies de vacances. Dies que solen acabar, en ocasions, en autèntiques batalles campals entre els mariners o entre aquests i els ciutadans civils.

El desplegament francès a la Catalunya Nord

Les més importants instal·lacions, per ara, de l'exèrcit

francès a la Catalunya del Nord són les dues bases d'escamots d'intervenció immediata especialitzats que es troben a Cotlliure i Montlluís. Escamots especialitzats en la lluita amfíbia, en el primer dels casos, i en la guerrilla d'alta muntanya, en el segon. La pròxima instal·lació a Ribesaltes del V regiment de la Infanteria de Marina francesa alterarà substancialment, però, aquest panorama. El V Regiment, la base oficial del qual segueix sent Freyjus (Marsella), es troba, de fa uns quants anys, actuant en funcions de vigilància a Àfrica, on ha participat, entre d'altres, en les campanyes del Txad, la República de l'Àfrica Central i el Kolvezei, a la república del Zaire, i la seua arribada a la Catalunya del Nord motivaria una allau de soldats sobre la comarca del Rosselló, incomparable a l'actual, ja que les dues bases abans esmentades acullen un nombre poc significatiu de tropa.

A Portvendres hi ha, finalment, un port d'acollida als vaixells militars, no sols de França, sinó encara de tots els països de la Comunitat Econòmica Europea.

A l'esquerra, l'autopista és susceptible de tenir un ús militar. Dalt, mariners nord-americans a Alacant, i Portvendres, recer de la flota dels països de la CEE.

I algun projecte...

Els projectes de nuclearització de la península ibèrica, desvetllats recentment des d'aquestes mateixes pàgines d'EL TEMPS, contempen la creació de tres noves bases aeronavals, a les ries gallegues, Lisboa i Rota, les quals servirien per a acollir els reforços arribats de l'altra part de l'Atlàntic. D'aquestes bases partirien també una sèrie d'oleoductes amb una funció estrictament militar, que travessarien la península en direcció al front central de la batalla, la frontera entre les dues alemanyes.

Un d'aquests oleoductes resseguiria tot el traçat de la nostra costa, fins a perdre's més dalt de Salses, a la recerca dels exèrcits encomanats de la defensa del Flanc Sud. És lògic pensar que les actuals indústries petrolíferes situades al Camp de Tarragona jugarien un paper rellevant en el control i la distribució dels hidrocarburs que transitassen pel seu interior. El port de Tarragona és, de fet, un dels millors dotats per a l'emmagatzemament d'hidrocarburs, una funció que, de segur, seria aprofitada pels regidors de l'OTAN. □